

Arrest

nr. 161 286 van 3 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die loco advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Oekraïense staatsburgerschap te bezitten en van Oekraïense origine te zijn. U bent geboren in Chervonoarmeiske (oblast Odessa, Oekraïne) en u woonde in Odessa.

Op 2 mei 2014 neemt u in Odessa aan het Vakbondshuis deel aan een meeting waarvan de deelnemers ijveren voor het Russisch als omgangstaal in Oekraïne en voor goede banden met Rusland na de annexatie van de Krim. De meeting wordt aangevallen door voetbalhooligans en leden van Rechtse Sector. U deelt daarbij in de klappen. Op 6 mei 2014 gaat u naar het ziekenhuis waar vastgesteld wordt dat twee vingers gebroken zijn. Op 7 mei 2014 ziet u hoe uw buurman in elkaar wordt geslagen door onbekende mannen. U belt de politie tot twee keer toe, maar die reageren niet. U belt een ambulance en die komt uw buurman wel ter hulp. Een week later krijgt u een telefoon van een onbekende persoon die zegt dat u de volgende bent en dat ze weten dat u naar de politie heeft

gebeld. Midden mei 2014 trekt u daarom naar de stad Bolgrad. Terwijl u in Bolgrad bent, hoort u van uw buurvrouw dat er convocaties van de politie voor u zijn toegekomen in verband met 2 mei 2014 en ook van het leger dat u wil oproepen voor de strijd in Oost-Oekraïne. In Bolgrad treft u aan uw huurappartement enkele maanden later dezelfde mensen aan die uw buurman in Odessa in elkaar hadden geslagen. U verbergt zich achter een boom en als ze vertrokken zijn, gaat u meteen naar Kiev. Daar blijft u nog twee maanden.

Uiteindelijk verlaat u uw land op 31 oktober 2014. U doet dat op illegale manier door zich in de laadruimte van een vrachtwagen te verbergen. U komt in België aan op 3 november 2014 en dient er diezelfde dag een asielaanvraag in.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele Oekraïense rijbewijs, uw originele geboorteakte, twee originele diploma's, een origineel opleidingsattest, een kopie van de eerste pagina van uw intern paspoort, een origineel Belgisch treinticket, een origineel medisch attest, twee originele convocaties van de politie en vier originele convocaties van het leger.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst vreest door de politie in de gevangenis gestoken te worden of door hen zelfs vermoord te worden wegens uw deelname aan een pro-Russische betoging op 2 mei 2014 in Odessa. Daarnaast wil u ook uw legerdienst niet doen (CGVS p. 15 & p. 20 e.v.). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Ten eerste, wat betreft uw vrees voor de politie als gevolg van uw deelname aan de pro-Russische meeting op 2 mei 2014, dient eerst en vooral de vraag gesteld te worden of u op dat moment wel degelijk in Odessa was waar de bewuste meeting plaatsvond. U legt hierover namelijk incoherente verklaringen af. U verklaarde te studeren aan het technische college van Odessa en in 2014 deze studies afgerond te hebben, volgens u in mei 2014. Volgens uw diploma dat u neerlegde (document 3) studeerde u evenwel af op 1 juli 2014, maar u verklaart dat uw buurvrouw dat in uw plaats ging ophalen en het u dan later opstuurde. Als u daarop gevraagd wordt wanneer de lessen of examens dan al gedaan waren, verklaart u zich dat niet te herinneren. U verklaart ook dat u nog alle lessen en examens meegedaan heeft en u bent van mening dat dat nog tot midden mei 2014 was (CGVS p. 4-5). Ook later verklaart u tot 14 mei 2014 (i.e. het moment waarop u uit Odessa vertrokken zou zijn) nog steeds naar de lessen te zijn blijven gaan en uw examens afgelegd te hebben. Meteen daarna verklaart u dan weer dat u de examens in april zou afgelegd hebben. Als u er dan op gewezen wordt dat u eerst zei dat u tot midden mei 2014 nog naar het college ging en dan april, zegt u 'ik heb dat verondersteld, dat het mei was. Dat was ongeveer' (CGVS p. 8). Als u nog later gevraagd wordt of u na de gebeurtenissen van 2 mei 2014 nog naar school bent geweest, verklaart u van niet en zegt u dat de lessen toen waarschijnlijk al afgelopen waren (CGVS p. 16). Welnu, van iemand die verklaart in de eerste week van mei 2014 problemen meegemaakt te hebben en daardoor uit Odessa vertrok (nl. de meeting en de slagen dd. 2.05.2014, het ziekenhuisbezoek dd. 6.05.2014 en de slagen van zijn buurman dd. 7.05.2014) en die zegt dat hij in diezelfde periode student aan het college was, kan toch verwacht worden dat hij coherente en duidelijke verklaringen aflegt over wanneer hij niet meer naar school ging om daar lessen te volgen en examens af te leggen. Dit is hier niet het geval.

Overigens dient in ditzelfde verband gewezen te worden op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen op het CGVS en de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op de DVZ verklaarde u op 5 mei 2014 naar het ziekenhuis geweest te zijn waar werd vastgesteld dat twee van uw vingers gebroken waren en dat u de dag nadien, op 6 mei 2014, getuige was van het feit dat uw buurman door onbekende in elkaar werd geslagen (vragenlijst CGVS 3.11.2014 vraag 3.5). Op het CGVS verklaart u dat u pas op 6 mei 2014 naar het ziekenhuis ging (dit staat u aan de hand van een medisch attest, document 8) en dat u op 7 mei 2014 getuige was van de aanval op uw buurman (CGVS p. 12, p. 15-16 & p. 18). Van iemand die voor de rest wel gelijklopende details aflegt bij de verschillende asielinstanties, valt dergelijke anomalie meteen op. Over het medisch attest waarop vermeld staat dat u twee vingers gebroken heeft, dient hoe dan ook te worden benadrukt dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin een persoon zijn verwondingen opliep. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke (of mentale) gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Bijgevolg kan dit medisch attest niet ontegensprekelijk aantonen dat u uw verwondingen zou opgelopen hebben in de door u aangehaalde omstandigheden (nl. als gevolg van slagen tijdens de meeting in Odessa op 2.05.2014) – uit het

medisch attest kan trouwens niet afgeleid worden dat het er één is van het ziekenhuis nummer 10 in Odessa waar u naar eigen zeggen de vaststellingen zou hebben laten doen (CGVS p. 15).

Wat betreft de twee convocaties van de politie die u kreeg (documenten 9 & 10), verklaart u dat u hiermee werd opgeroepen omdat u aan de pro-Russische meeting van 2 mei 2014 had deelgenomen. Als u gevraagd wordt wanneer de politie ze bij u thuis afgeleverd had, verklaart u dat u toen al niet meer in Odessa was (maar in Bolgrad) (CGVS, p. 11-12). Nochtans blijkt uit de eerste convocatie dat ze dateert van 12 mei 2014 en naar eigen zeggen zou u pas op 14 mei 2014 uit Odessa vertrokken zijn (CGVS p. 8). Op de convocaties staat ook vermeld dat u opgeroepen wordt voor een verhoor in de hoedanigheid van getuige in de zaak 12014160500001323, maar waarover dit precies gaat, is niet duidelijk en valt niet af te leiden uit de convocaties. Bijgevolg tonen deze convocaties niet aan dat ze met uw deelname aan de pro-Russische meeting op 2 mei 2014 te maken zouden hebben zoals u beweert, en zijn uw verklaringen dat de politie u er door middel van deze convocaties 'in wou luizen' enkel op persoonlijke veronderstellingen en speculatie gebaseerd.

Bovenstaande vaststellingen maken dat er ernstige vragen rijzen omtrent uw aanwezigheid in Odessa ten tijde van de door u vermelde problemen en omtrent het moment van uw vertrek uit die stad (nl. eerste helft van mei 2014-midden mei 2014). Bijgevolg zijn ook de door u aangehaalde feiten in deze bewuste periode weinig aannemelijk. In ieder geval dient de volgende bijkomende opmerking gemaakt te worden over de mogelijkheid om – hoewel u zelf niets met politiek te maken had en nooit lid bent geweest van een of andere partij (CGVS p. 17) – wegens uw pro-Russische sympathieën geassocieerd te worden met ex-president Yanukovitch of zijn Party of the Regions en u zo problemen zou kunnen ondervinden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er ten aanzien van low profile aanhangers van voormalig president Yanukovich of leden van de Party of Regions actueel van overheidswege geen sprake is van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Onder de bevolking leven er weliswaar negatieve gevoelens ten aanzien van Yanukovich-getrouwen, maar dit heeft zich voor low profile aanhangers slechts sporadisch vertaald in incidenten, die bovendien niet bijzonder ernstig van aard waren. Bijgevolg blijkt duidelijk dat de actuele situatie in Oekraïne géénszins van aard is om te besluiten dat low-profile aanhangers van Yanukovich, waartoe u zou kunnen gerekend worden als sympathisant van de Russische Federatie en liefhebber van de Russische taal (CGVS p. 12) of hoe u als zodanig gezien wordt door uitgesproken pro-Oekraïners in uw land (CGVS p. 17), vervolgd worden in de zin van de Conventie van Genève. Bovendien brengt u zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan waaruit kan blijken dat u niet naar uw land van herkomst zou kunnen terugkeren. De documenten die u hieromtrent voorlegt (meer bepaald de convocaties van de politie) spreken de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet tegen; zij zouden enkel betrekking hebben op uw deelname aan een meeting op 2 mei 2014 waarvan hierboven reeds werd aangetoond dat hier geen geloof aan kan worden gehecht (zie boven). Bijgevolg blijkt niet dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Ten tweede verklaart u uw militaire dienstplicht niet te willen doen. Naar eigen zeggen zou u daartoe al opgeroepen zijn aan de hand van een aantal convocaties – daarvan legt u er vier neer ter ondersteuning van uw verklaringen (document 11). Het CGVS heeft echter gegronde redenen om te twifelen aan de authenticiteit van deze stukken. De vier convocaties vertonen namelijk een aantal vormelijke gebreken. Zo valt het meteen op dat de convocatie dd. 25.03.2015 op een stuk karton is gekleefd, dat bij twee van de vier convocaties (dd. 2.03.2015 & 12.03.2015) de voorgedrukte '2014' met de hand overschreven is naar '2015' en dat de datum van de convocatie dd. 6.03.2015 ingevuld is met twee verschillende balpennen. In de convocaties wordt bovendien verwezen naar het presidentieel decreet 562/2013 dd. 14.10.2013 (dus nog ten tijde van de ondertussen verdreven ex-president Yanukovitch); zoals uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt, is het echter zo dat de toenmalige president Yanukovitch de verplichte militaire dienst eind 2013 had afgeschaft aan de hand van het vermelde decreet. Uit diezelfde informatie blijkt overigens ook dat interim-president Toertsjinov op 1 mei 2014 een decreet met onmiddellijke ingang ondertekende dat de legerdienst in vredetijd opnieuw invoert. Het decreet bepaalt dat de dienstplicht wordt opgelegd volgens de wet op de dienstplicht en de legerdienst en dat de bepalingen betreffende de vredetijd van toepassing zijn. Rekening houdend met deze opvallende vormelijke gebreken van uw convocaties en gelet op de delicate politieke situatie in Oekraïne sinds de regimewissel in februari 2014 waarbij Yanukovitch van de macht werd verdreven, is het bijzonder onaannemelijk dat de huidige Oekraïense autoriteiten u nu voor het leger zouden oproepen aan de hand van convocaties die verwijzen naar een decreet van oud-president Yanukovitch, dat überhaupt niet stelde dat de legerdienst afgeschaft wordt. Ook bent u niet op de hoogte van een aantal andere (inhoudelijke) elementen aangaande deze convocaties. Zo weet u niet te zeggen voor welke concrete stap in de oproepingsprocedure van de dienstplicht u werd opgeroepen volgens deze convocaties – toen u nog op school zat zou u wel medisch goedgekeurd zijn en zou dit zo in uw militaire boekje genoteerd zijn

(vreemdgenoeg zou u dat militaire boekje niet gekregen hebben; waarom u dat niet kreeg weet u niet). Naar eigen zeggen zouden er tijdens uw verblijf in Bolgrad (mei-augustus 2014) reeds andere convocaties van het leger (behalve de vier die u neerlegt) toegekomen zijn; in totaal had u er dus meer dan vier ontvangen. Op geen enkele convocatie was u echter ingegaan. Wat de gevolgen zijn van het niet-melden na legerconvocaties voor de dienstplicht, weet u niet echt; u zegt er op internet over gelezen te hebben en te weten dat je in de gevangenis kan belanden, meer bepaald zou men na 1 à 5 convocaties een geldboete kunnen krijgen (hoe meer convocaties, hoe zwaarder de straf, verklaart u daarbij) en misschien na de vijfde volgt er volgens u een gevangenisstraf, maar u weet het eigenlijk niet echt (CGVS p. 14 & p. 20). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat de eerste twee keer dat men niet verschijnt gezien worden als administratieve overtredingen die bestraft worden met een geldboete en dat men vanaf de derde keer niet-verschijnen al gerechtelijke vervolging en een gevangenisstraf riskeert (in het geval van de verplichte dienstplicht, zoals bij u, tot drie jaar). Uw verklaringen over het ontduiken van de militaire dienstplicht stroken dus niet met deze informatie. Van iemand die verklaart al meer dan vier convocaties te hebben ontvangen en zijn legerdienst niet te willen doen, is het weinig aannemelijk dat hij niet concreet weet wat hij riskeert of wat de exacte gevolgen zijn van het zich niet melden voor convocaties. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u van de convocaties van het leger reeds op de hoogte was toen u nog in Oekraïne was, dus voor u in België toekwam (uw buurvrouw vertelde u immers dat er convocaties van het leger voor u waren toegekomen toen u in Bolgrad verbleef, CGVS p. 14 & p. 19). Toch repte u over deze convocaties of over uw legerdienst met geen woord bij het indienen van uw asielaanvraag op 3 november 2014 – toen sprak u enkel over de twee convocaties van de politie (zie boven) (vragenlijst CGVS 3.11.2014 vraag 3.5, 3.8, 3.9 & 3.10). Echter, van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle redenen van zijn vlucht en alle feiten die zich zouden hebben voorgedaan indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het gaat om het tegen zijn zin oproepen worden voor de legerdienst. Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen, doet andermaal afbreuk de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw oproeping voor de legerdienst.

Alle bovenstaande elementen maken dat de authenticiteit van de door u neergelegde legerconvocaties ernstig in het gedrang komt en er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u reeds zou zijn oproepen voor het vervullen van uw militaire dienstplicht.

In het geval u in de toekomst uw militaire dienstplicht wel zou moeten vervullen, dient gewezen te worden op het volgende.

U wijst erop dat u als rekrut van de legerdienst naar de antiterreurzone (ATO) in Oost-Oekraïne zou gestuurd worden (CGVS p. 13-14 & p. 20). Welnu, uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat nieuwe rekruten volgens officiële bronnen niet naar de oostelijke provincies worden gezonden (daarbij merkt een ngo wel op dat de officiële verklaringen niet kunnen garanderen dat de rekruten van de verplichte legerdienst op een dag geen dienst zullen moeten doen in de gevechtszones) – uw verklaringen op dit punt zijn dus voorbarig.

Voorts haalt u aan dat u, in het geval u naar de ATO-zone zou worden gestuurd, zou kunnen sneuvelen (CGVS p. 21 & p. 24). Wat betreft deze vrees dient opgemerkt te worden dat dit een motief is dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijk belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Het ligt in de bevoegdheid van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Daarnaast verklaart u dat u 'niet wil schieten op uw eigen volk' (CGVS p. 20-21). Als u gevraagd wordt waarom u niet wil schieten, verklaart u eerst 'welke normale mens zou dat wel doen? Daarvoor moet je een abnormaal beest zijn, zonder hersenen', daarna 'omdat ik daartoe niet in staat ben. Ik ben zo niet. Ik ben niet boos. Ik ben op een correcte manier grootgebracht' en uiteindelijk verklaart u dat het feit dat u weigerachtig staat tegenover schieten geen speciale achterliggende reden heeft (CGVS p. 21 & p. 24). Hieruit blijkt bijgevolg dat uw weigering niet is ingegeven door (een vrees voor) een ernstige discriminatoire behandeling of inzet in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie maar dat u zich beroept op gewetensbezwaren. Op basis van uw verklaringen kunnen evenwel geen diepgewortelde afkeer en gewetensproblemen aangaande een mogelijke operationele inzet als reservist en/of gebruik van geweld in uw hoofde worden vastgesteld.

Om te beginnen dient opnieuw gewezen te worden op het feit dat u van uw oproeping voor het leger niets gezegd heeft bij het indienen van uw asielaanvraag op 3 november 2014, ondanks uw verklaringen

dat u van convocaties voor het leger reeds op de hoogte zou zijn voor uw aankomst in België (zie boven). Welnu, van een asielzoeker met een gegronde vrees voor vervolging en een nakende legerdienst die hij niet met zijn geweten zou kunnen vereenzelvigen, mag worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van dergelijke elementen als motief voor zijn asielaanvraag. Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen, is absoluut niet verenigbaar met eventuele morele bezwaren tegen het feit te zullen moeten schieten, zoals dat bij u het geval zou zijn.

Naar uw mening zijn soldaten 'hersenloze beesten' die gebrainwasht worden in het leger (CGVS p. 21). Dit gaat echter voorbij aan de zeer specifieke context van een militair conflict, zeker indien dit conflict de verdediging van het eigen land aangaat. Personen die op wettelijke wijze opgeroepen werden door de autoriteiten van hun land, hier gevolg aan geven en in het kader van legitieme krijgsvieringen tegenstanders doden, kunnen bezwaarlijk als 'hersenloos' beschouwd worden. Bovendien rijst hier de vraag waarom u, indien dit werkelijk uw overtuiging zou zijn, blijkbaar geen enkele poging ondernomen heeft om te ontkomen aan het hanteren of dragen van wapens in het geval u in het leger zou moeten dienen; zo weet u niet of de mogelijkheid bestaat om in het leger een functie aan te vragen waarbij je geen wapens moet hanteren of dragen en of er in Oekraïne een alternatief voor de militaire dienstplicht bestaat (CGVS p. 21-22). De vaststelling dat u wat dit betreft geen demarches hebt gedaan vormt een sterke tegenindicatie voor een diepgewortelde afkeer voor en gewetensproblemen bij het gebruik van geweld of het hanteren van wapens. Meer nog, u geeft zelf aan dat u uw legerdienst wel wil doen in vredetijd indien de gebeurtenissen in Odessa op 2 mei 2014 niet hadden plaatsgevonden ('ik zou studeren en daarna mijn legerdienst doen ja') (CGVS p. 22).

Daarnaast komen uw verklaringen betreffende uw achterliggende overtuiging voor het feit dat u geen geweld of vuurwapens wil gebruiken geenszins doorleefd over en getuigen zij niet van oprechte, diepgewortelde opvattingen. Zo geeft u aan dat het conflict in Oost-Oekraïne idealiter met (vredes)gesprekken en onderhandelingen opgelost moeten worden en ook dat mensen die liever in Rusland wonen dan maar moeten verhuizen naar dat land; tegelijk echter beaamt u dat een land gewapenderhand mag terugslaan in het geval van een interne opstand om zich van het centraal gezag af te scheuren en verklaart u dat geweld voor u een optie is, weliswaar de laatste (CGVS p. 22-23). Aldus blijkt u geweld toch als een te rechtvaardigen alternatief te beschouwen. Verder doet u ook opmerkelijke uitspraken voor iemand die gewetensbezwaren inroept: 'je moet je verdedigen natuurlijk' en 'ik heb zoiets nooit geanalyseerd' (nl. wat men kan doen als vreedzame oplossingen niet zouden blijken te werken) (CGVS p. 23). U verklaart weg te lopen als u met het Oekraïense leger in de ATO-zone naar het front zou worden gestuurd 'omdat u geen moordenaar bent', maar als u gezegd wordt dat uw plicht doen als soldaat iets anders is dan een moordenaar zijn (in het eerste geval is het u immers wettelijk toegelaten en geoorloofd te schieten, in het tweede geval niet), heeft u daar geen repliek op en zegt u zelfs niet te weten wat u daarop moet zeggen (CGVS p. 23). Als u gevraagd wordt wat u zou doen in een één-tegen-één-situatie met een vijandige soldaat, zegt u dat niet te weten. Gevraagd of u dan nog altijd niet zou schieten, verklaart u 'waarschijnlijk niet. Het is mogelijk dat ik niet zou schieten. Ik kan zelfs geen vlieg doden' (CGVS p. 23). Met dit antwoord laat u de mogelijkheid om te schieten nog steeds op een kier, ondanks uw eerdere verklaringen niet te willen schieten vanwege morele bezwaren. Welnu, van een persoon die werkelijk gewetensproblemen zou hebben bij het gebruik van geweld, kan evenwel verwacht worden dat hij hier een genuanceerdere, dieper ontwikkelde visie op zou hebben dan de verklaringen die hierboven aangehaald werden.

Gelet op bovenstaande kan er bijgevolg niet besloten worden dat de door u opgegeven redenen om geen gevolg te geven aan een eventuele oproeping door het leger in het kader van een mobilisatie oprecht zijn en dermate diepgeworteld dat ze dwingend en onoverkomelijk van aard zijn dat ze een onoverkomelijk obstakel vormen om gevolg te geven aan een eventuele oproeping. Er kan in deze dan ook geen gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

In ditzelfde verband zij er nog op gewezen dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat daadwerkelijke dienstweigering in uw hoofde aanleiding zou geven tot een discriminerende of disproportionele strafmaatregel. Nergens uit uw verklaringen blijkt dan ook dat dienstweigering in uw hoofde omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie op discriminerende of disproportionele wijze zou worden bestraft. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u in geval van daadwerkelijke dienstweigering een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U wierp doorheen uw verklaringen immers geen enkel element op dat hierop wijst.

Ten derde dient bij uw asielrelaas een andere, en zeker niet onbelangrijke, kanttekening geplaatst te worden vanwege een aantal vaststellingen in verband met de door u beschreven reisroute. U verklaart dat u op 31 oktober 2014 op clandestiene wijze vanuit Kiev naar België kwam gereden in de laadruimte van een vrachtwagen; via een vriend was u met de chauffeur in contact gekomen. Hoe die chauffeur

heette of waar hij vandaan kwam, weet u niet. U wist niet welke route hij zou volgen (enkel dat hij u naar 'Europa' zou brengen) en sprak daar met hem niet over op voorhand; u had met hem ook niets afgesproken voor het geval u onderweg controle zou krijgen of ontdekt zou worden. Onderweg had u, behalve uw rijbewijs, geen enkel ander identiteitsdocument bij (uw intern paspoort had u thuis in Odessa achtergelaten – u verklaart dat het u later opgestuurd werd door de buurvrouw maar na ontvangst in België raakte het verloren – en u verklaart nooit een internationaal paspoort gehad te hebben). U verklaart niet te weten doorheen welke landen u gereden heeft en niets gemerkt te hebben van douanes of grensovergangen. Op die manier zou u op 3 november 2014 afgezet zijn in Antwerpen (CGVS p. 7-9). Welnu, dergelijke verklaringen zijn weinig aannemelijk. Los van het gegeven dat het bijzonder onwaarschijnlijk is dat u tijdens de reis van Oekraïne naar België géén enkele concrete aanwijzing zou hebben opgevangen met betrekking tot de plaatsen van doorreis en u zo slecht op de hoogte blijkt van de door u aangehaalde reismodaliteiten en -route, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratief dossier is gevoegd, dat er bij binnenkomst van de Europese Schengenzone strenge, persoonlijke identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Vrachtwagens worden ook gecontroleerd op smokkelwaar met moderne technologieën waarbij verstekelingen zeker zouden worden opgemerkt. En zelfs al zou worden aangenomen dat u in het uitzonderlijke geval nooit persoonlijk zou zijn gecontroleerd, komt het omwille van het reële risico op dergelijke controle en de ernstige gevolgen die daarmee gepaard gaan voor zowel uzelf en de persoon die u vergezelde, niet aannemelijk voor dat er niet op zijn minst concrete afspraken met u gemaakt zouden zijn om de nodige voorzorgen te nemen. Dat u zo onwetend zou zijn over uw reismodaliteiten en u tout court zelfs géén controles opgemerkt zou hebben, is zodoende niet verenigbaar met de informatie waarvan bijlage. Dat u in dit verband niet overtuigt plaatst een bijkomende kanttekening bij uw algehele geloofwaardigheid en doet vermoeden dat u een andere reisweg aan de hand van de daartoe benodigde reisdocumenten verzwijgt. Zodoende rijst het vermoeden dat u bepaalde originele identiteitsdocumenten (van uw intern paspoort legt u enkel een kopie van de eerste bladzijde neer – het originele zou u na het in België ontvangen te hebben op de trein verloren zijn, CGVS p. 7) bewust achterhoudt om zodoende relevante gegevens zoals een andere reisroute, een eerder vertrek uit uw land of een eventueel door u verkregen visum te verzwijgen. Over het verlies van uw intern paspoort in België legt u bovendien een aantal verklaringen af die de wenkbrauwen doen fronsen. Wanneer u het in België verloor, zou u niet kunnen zeggen – u geeft aan dat dat 'voor uw afspraak met uw eerste advocaat' was, maar wanneer die afspraak dan precies was, kan u ook niet zeggen. Ook blijkt u de grootste moeite te hebben om het verlies te situeren ten opzicht van het ontvangen van uw documenten van uw buurvrouw (waaronder dus uw intern paspoort). Gevraagd waarom u van het verlies geen afgifte deed bij de politie, verklaart u 'bij ons doen ze dat niet, dus dacht ik dat niet te doen'. Aangezien uw advocaat u op de hoogte bracht van het feit dat u dat bij de Belgische politie wel kan doen, is deze uitleg bijzonder pover te noemen (CGVS p. 7). Deze opvallende vaststellingen over het verlies van uw intern paspoort versterken enkel het reeds vermelde vermoeden over uw identiteitsdocumenten.

Wat betreft een eventuele verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke (zie boven).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt

over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Odessa (provincie Odessa) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst Oekraïne. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. De eerste pagina van uw intern paspoort, uw rijbewijs, uw geboorteakte, twee diploma's en een opleidingsattest bevatten louter informatie over uw identiteit en opleiding, meer niet. Het Belgisch treinticket dd. 3.11.2014 omvat een vervoersbewijs van Antwerpen naar Brussel op die dag, maar is niet van die aard dat het de onaannemelijke vaststellingen omtrent uw reisroute van Oekraïne naar België, zoals hierboven beschreven, zou kunnen tenietdoen en is allerm minst een bewijs van uw aankomst in België op deze dag, in tegenstelling tot wat u beweert (CGVS p. 8). De overige documenten (het medisch attest, de twee convocaties van de politie en de vier convocaties van het leger) werden reeds eerder besproken (zie boven).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève betreffende de Status van Vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De

ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende het niet geloofwaardig bevinden van de aanwezigheid van verzoekende partij in Odessa op 2 mei 2014 oppert verzoekende partij dat zij zich heeft vergist toen zij aangaf dat zij tot midden mei naar het college ging. Het simpele feit dat zij haar originele diploma heeft bijgebracht bewijst dat zij de lessen heeft gevolgd, aldus verzoekende partij. Verder heeft zij ook een medisch attest neergelegd van 6 mei 2014 waaruit blijkt dat zij twee vingers gebroken heeft. Verzoekende partij wijst erop dat dit attest haar adres in Odessa vermeldt en hierdoor wordt aangetoond dat zij wel degelijk op 6 mei 2014 nog steeds in Odessa leefde. Aangaande het bezoek aan het ziekenhuis in Odessa voert verzoekende partij ten slotte nog aan dat het geloofwaardig is dat zij meer dan een jaar na de feiten niet meer precies kan zeggen of dit op de vijfde of de zesde mei was dat zij naar het ziekenhuis ging. Verzoekende partij beseft pas bij het verkrijgen van het medisch attest uit Oekraïne dat zij zich vergist had bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Voor haar is het onbegrijpelijk dat verwerende partij de gebeurtenissen van 2 mei 2014 niet grondig heeft onderzocht.

2.2.3.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat documenten kunnen worden bijgebracht ter ondersteuning van het voorgehouden asielrelaas, doch niet vermogen een ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen. De Raad acht het volstrekt ongeloofwaardig dat een student niet met eenduidige zekerheid kan stellen tot wanneer hij aan het einde van het schooljaar de leergangen heeft gevolgd en de erop volgende eindexamens heeft afgelegd, zeker wanneer dit *in casu* wordt gecorreleerd aan de ingrijpende gebeurtenis van 2 mei 2014, die de oorzaak was van de door verzoekende partij voorgehouden daden van vervolging. Eveneens kan van verzoekende partij worden verwacht dat zij het consulteren van een arts ingevolge gebroken vingers opgelopen bij de meeting van 2 mei 2014 – twee eenmalige ingrijpende en met elkaar verbonden gebeurtenissen in het beweerde asielrelaas waarvan kan worden aangenomen dat ze in het geheugen gegrift zijn – correct in de tijd kan situeren, meer bepaald drie of vier dagen na de gewelddadige meeting. Wanneer verzoekende partij initieel bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder aarzeling verklaart dat dit op 5 mei was (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst, vraag 3.5) om later bij het gehoor op het Commissariaat-generaal haar verhaal aan te passen aan verkregen bewijsstukken ondermijnt dit verder de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden relaas. Verder oordeelt de Raad dat de loutere aanduiding van het adres van verzoekende partij in Odessa op het medisch attest niet bewijst dat zij ook effectief in die periode in Odessa woonachtig was en evenmin afbreuk doet aan de vaststelling van verwerende partij dat uit het medisch attest niet kan worden afgeleid dat het er één is van het ziekenhuis nummer 10 in Odessa waar zij naar eigen zeggen de vaststellingen zou hebben laten doen. De Raad is van oordeel dat voormelde frappante vaststellingen terecht doen besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoekende partij in de periode van de meeting van 2 mei 2014 effectief in Odessa verbleef. Door de Raad kan dan ook niet worden ingezien welk grondig onderzoek verwerende partij nog had dienen te voeren met betrekking tot deze meeting, wat door verzoekende partij evenmin nader wordt gepreciseerd. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.4. Voor wat betreft de motivering in de bestreden beslissing omtrent het opmerkelijk bevinden van het gegeven dat de eerst convocatie van de politie dateert van 12 mei 2014 en verzoekende partij beweert deze niet meer thuis te hebben ontvangen daar zij reeds op 14 mei Odessa was ontvlucht, oordeelt de Raad dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt voldoende uit de overige door verwerende partij aangehaalde motieven dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas totaal geen geloof kan worden gehecht.

Waar verzoekende partij nog opwerpt dat zij ervan uitgaat dat de politieconvocaties in verband staan met de gebeurtenissen van 2 mei 2014 daar zij nooit eerder problemen had met de politie oordeelt de Raad dat dit betoog evenwel geen afbreuk doet aan de *de facto* vaststelling van verwerende partij dat uit de convocaties zelf niet valt af te leiden wat de aard is van de zaak waarin verzoekende partij als getuige zou zijn opgeroepen.

2.2.5. Aangaande het verweer van verzoekende partij te denken dat de huidige administratie in Oekraïne uit geldgebrek de oude legerconvocaties gebruikt, wijst de Raad er vooreerst op dat dit een blote bewering betreft daar deze op generlei wijze door enig objectieve informatie wordt onderbouwd. Bovendien kan door de Raad niet worden aangenomen dat deze convocaties gesteund zijn op een decreet dat inhoudelijk totaal niet overeenkomt met de juridische werkelijkheid. Zelfs indien geldgebrek

zou nopen tot overschrijving van oude documenten – wat door verzoekende partij niet wordt aangetoond – kan worden aangenomen dat ook dit decreet op correcte wijze wordt aangepast, *quod non*. Ten slotte wijst de Raad erop dat twee van de vier legerconvocaties wel degelijk het gedrukte jaar 2015 vermelden, wat duidelijk aantoonst dat hergebruik van convocaties onder het oude regime niet overeenstemt met de werkelijkheid.

Waar verzoekende partij met betrekking tot het inhoudelijk niet weten voor welke concrete stap in de oproepingsprocedure van de dienstplicht zij volgens deze convocaties werd opgeroepen, stelt dat zij reeds gevlucht was naar Bolgrad toen de convocaties werden afgeleverd en dat zij nooit de oproepingsprocedure gevolgd heeft, is de Raad echter de mening toegedaan dat van iemand die om beweerde gewetensbezwaren vreest zijn militaire dienstplicht te moeten vervullen en die reeds tijdens de schooljaren medisch hiertoe zou zijn goedgekeurd mag worden aangenomen dat deze persoon zich bewust is van het feit waar in de oproepingsprocedure de huidige convocaties zich situeren en hoe nakend een effectief gedwongen worden tot het vervullen van deze dienstplicht aan de orde is.

Voor wat betreft de motivering in de bestreden beslissing omtrent het op een karton geplakt zijn van een convocatie oordeelt de Raad dat dit eveneens een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt voldoende uit de overige door verwerende partij aangehaalde motieven dat aan de door verzoekende partij bijgebrachte legerconvocaties totaal geen bewijswaarde kan worden gehecht.

2.2.6.1. Betreffende de zeer uitgebreide motivering van verwerende partij aangaande de vaststelling dat niet kan worden besloten in hoofde van verzoekende partij dat er gewetensbezwaren aan de orde zijn tot het vervullen van haar legerdienst beperkt verzoekende partij zich in haar verweer te stellen dat zij wel degelijk een diepgewortelde afkeer heeft van het gebruik van geweld en dat zij, vermits zij niet wenst deel te nemen aan de oorlog, ook niet is nagegaan of er een mogelijkheid bestaat om geen wapens te dragen in het leger.

2.2.6.2. De Raad bemerkt dat dit verweer berust op een louter tegenspreken van de bevindingen van verwerende partij zonder de uitgebreide motivering met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen en wijst erop dat daargelaten het zich niet informeren naar de mogelijkheid om in het leger een functie aan te vragen waarbij je geen wapens moet hanteren verzoekende partij evenmin informeerde naar het bestaan van een alternatief voor het vervullen van de militaire dienstplicht. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.7. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij de motiveringen van verwerende partij aangaande de low profile aanhangers van voormalig president Yanukovich of leden van de Party of Regions, aangaande de gevolgen van het zich niet-melden na legerconvocaties en aangaande de flagrante ommissie bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot het opgeroepen worden tot het vervullen van de legerdienst ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand moeten worden beschouwd.

2.2.8. Waar verzoekende partij betreffende het ongeloofwaardig bevinden van de illegale reisroute van Oekraïne naar België als verschoningsgrond opwerpt dat zij de hele reis in de laadruimte van een vrachtwagen zat waardoor zij niets kon zien en zij derhalve niet kon weten waar zij zich bevond, wijst de Raad erop dat dit verweer geen afbreuk doet aan de vaststellingen dat ondanks de tussenkomst van haar vriend de naam van de chauffeur en vanwaar hij vandaan kwam haar onbekend waren, dat er ondanks het gevaar op ontdekking en het eraan gekoppelde risico voor de passeur geen afspraken werden gemaakt met betrekking tot een eventuele controle en dat de bedenkelijkheid van het verlies van het interne paspoort in België het vermoeden bevestigt dat bewust reisdocumenten worden achtergehouden waardoor aan een illegale uitreis zoals voorgehouden niet het minste geloof kan worden gehecht.

2.2.9. De Raad wijst erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “*de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, kan geen enkel geloof worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.10. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of reeds ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij gezien de ongeloofwaardigheid van het beweerde asielrelaas geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas niet het minste geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Waar verzoekende partij onder verwijzing naar informatie van *Radio Free Europe*, van de BBC, van *Le Monde* en van de *Federal Office for Migration and Refugees – Germany*, als bijlage gevoegd aan het verzoekschrift, opmerkt dat de situatie in Oost-Oekraïne nog steeds gespannen is, wijst de Raad erop dat verzoekende partij afkomstig is van Odessa dat zich niet situeert in Oost-Oekraïne. De bijgebrachte informatie betreffende het conflictgebied in het oosten van het land is dan ook irrelevant. Betreffende Odessa verwijst verzoekende partij naar berichtgeving van de *Federal Office for Migration and Refugees – Germany* van 1 juli 2015 waarin wordt gesteld dat de situatie in de Odessa-regio moeilijk is daar deze regio grenst aan Transnistrië dat zich heeft afgescheiden van de Republiek Moldavië en dit een crisisgebied betreft waar ook de Russen in betrokken zijn. De Raad stelt evenwel vast dat de toestand van Transnistrië duidelijk een situatie betreft buiten het Oekraïense grondgebied en verzoekende partij met voormelde informatie niet aantoonde dat er in Odessa een situatie heerst zoals voorzien bij artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet waarbij door willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon aanwezig is.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 16 juli 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij in november 2015 bij aangetekend schrijven nog een bundel documenten overmaakt (rechtsplegingsdossier, stuk 11) zonder aan te duiden wat zij met deze documenten in het licht van haar asielaanvraag wenst aan te tonen, doch slechts in algemene omschrijving stelt dat deze documenten handelen over onderwijs, corruptie en aanwerving door het leger en er tevens een convocatie aan wordt toegevoegd, wijst de Raad erop dat de door verzoekende partij neergelegde stukken niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende

de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling deze documenten niet in overweging. Daarenboven komt het aan de Raad niet toe de verdediging van verzoekende partij te voeren en zelf een middel uit deze documenten te distilleren.

Waar verzoekende partij ter terechtzitting een vertaling van een document neerlegt, stelt de Raad ook hier vast dat deze geen voor eensluidend verklaarde vertaling betreft en verzoekende partij niet aanduidt van welk document dit de vertaling zou zijn. Door de Raad kan met deze vertaling dan ook geen rekening worden gehouden.

2.2.15. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd de overtollig bevonden motieven – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT